

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

44. ČÍSLO / XXXI. ROČNÍK

17 Kč • 0,90 €

5. LISTOPADU 2023

Z obsahu:

Svědkové víry:

bl. José Gregorio

Hernández Cisneros

Katecheze papeže

Františka při generální
audienci 13. září 2023,
náměstí Sv. Petra v Římě

- strana 2 -

Blahoslavený Jan

Duns Scotus

Libor Rösner

- strana 4 -

Očistec - místo

dočasného očišťování

Luis de la Puente SJ

- strana 5 -

Mít čisté srdce

jako Spasitel

Z dopisů sv. Františka

Saleského sv. Janě

Františce de Chantal

- strana 6 -

**Totalitarismus zjevný
a zakamuflovaný (1)**

Grzegorz Kucharczyk

- strana 7 -

Z policisty kněz

- strana 10 -

Heřman Josef (5)

Wilhelm Hünermann

- strana 13 -

Jan Duns Scottus, Jan Evangelista a abatyše Marie od Ježíše z Agredy (rytina, r. 1696)

Svědkové víry: bl. José Gregorio Hernández Cisneros

Katecheze papeže Františka při generální audienci 13. září 2023, náměstí Sv. Petra v Římě

1 Tim 2,1-4

Drazí bratři a sestry, dobrý den! V našich katechezích pokračujeme v setkáních s nadšnými svědky hlásání evangelia. Nezapomínejme, že se jedná o katechezi, o sérii katechezí o apoštolské horlivosti, o vůli a také o vnitřním zápalu přinášet evangelium. Dnes se vydáme do Latinské

Ameriky, konkrétně do Venezuely, abychom se seznámili s postavou laika, blahoslaveného Josého Gregoria Hernández Cisnerose. Narodil se v roce 1864 a víře se naučil především od své matky, jak sám vyprávěl: „Matka mě od kolébky učila ctnostem, dávala mi růst v poznání Boha a jako vedení mi dávala lásku.“ Mějme to na paměti: víru nám předává jí matky. Víra se předává v dialektu, tedy

v řeči matek, v dialektu, kterým matky umějí mluvit na své děti. A vám, matky: buďte pozorné při předávání víry v tomto mateřském dialektu.

Skutečně, láska byla polární hvězdou, která orientovala existenci blahoslaveného Josého Gregoria: byl to dobrý a veselý člověk, s přátelskou povahou, byl obdařen výraznou inteligencí; stal se lékařem,

Pokračování na str. 12

Ačkoliv jsou nám známy různé skutečnosti víry, pozemského i posmrtného života, častokrát jednáme, jako by neexistovaly. Snad nedokážeme jen správně vyhodnotit jejich momentální aktuálnost, vzít si z nich to nejlepší pro naši pozemskou pouť, kéž by završenou účastí v nebeské slávě. Je to obrovské nebezpečí! Proto neopomíejme prosit v modlitbě Pána Boha o milost poznání, co je potřeba konkrétně dělat na (nejen) naší osobní cestě spásy, a o následnou milost konat podle poznávaného.

Stále se ještě nacházíme v období, kdy můžeme duším v očistci vyprosit plnomocné odpustky. Proč to vlastně děláme? Odpověď najdeme v rozjímání Luise de la Puenteho, který také pokládá velmi zásadní otázku, jež nám pomáhají změnit svůj život tak, aby po smrti bylo očišťování naší duše a naše utrpení odloučenosti od Boží tváře co nejkratší. (str. 5-6) Uvědomíme-li si fakt, že očišťovací utrpení jsou i v tom nejnižším stupni mnohem větší než největší tresty v tomto životě, neměla by nás slova španělského jezuita nechat chladnými.

Naše víra není nová, je osvědčená dvoutisíciletou historií, která dosvědčuje, že život, utrpení, smrt a vzkříšení našeho Spasitele Ježíše Krista přinesly lidem přesně to, na co celé věky čekali: reálné umožnění návratu do nebeského Božího království a věčné patření ve slávě na Boží tvář. Že mnohdy ti, kdo hlásají Ježíšovo evangelium, v jeho uvádění do života osobně selžou a nejsou dobrý-

Editorial

mi příklady, ještě neznamená, že Ježíšovo učení není pravdivé. (str. 3) Pro nás je podstatné poznávat je v autenticitě, jak je sám Božský Mistr předkládal a vysvětloval – a proto je tak nutná velmi dobrá znalost Písma svatého. Dáblův nástrahy jsou neúprosné, bez láskyplného poznávání Pána Boha zjeveného ve Slově a bez pokorných proseb o dary Ducha Svatého není možné proti „starému lišákovi“ obstát. I to nás učí dějiny spásy...

Ostatně, prosme sice o poznání a rozlišujeme příkladnost a nepříkladnost pastýřů, avšak nikdy neodsuzujeme – třeba už jen proto, abychom pak nebyli podobně souzeni my (srov. Mt 7,1-2). Ponechejme Pánu života a smrti, věčnému Soudci, to, co mu právem přísluší a čemu my lidé nemůžeme nikdy dokonale rozumět. On sám ujišťuje zvláště v dnešním prvním čtení, že své nehodné hlasatele „stihne kletbou“. Jak se můžeme spoléhat na vlastní spravedlnost, zvláště když víme, že i my jsme hříšní a ne vždy těmi nejlepšími příklady Božích dětí, byť i hlásajících Ježíšovo evangelium? Troufám si říci, že „Doctor subtilis“, bl. Jan Duns Scotus, (str. 4-5) by nás rychle vyvedl z naší mylné představy, že dokážeme posoudit, zda ten či onen je zavrženíhodný. Ano, jsme s pomocí Ducha Svatého schopni (a o to pravdivě usilujeme) rozlišit dobré a špatné ovoce lidského jednání, ale do duše člověka a jeho vnitřních

bojů (jakkoliv neúspěšných) nevidíme – to vidí jen Stvořitel. Nestavme se do role těch, kteří chtějí soudit namísto Pána Boha! Dějiny ukazují, že takové smýšlení je vskutku ďáblova cesta, nikoliv Boží. (str. 7-9)

Víme také, jak důležité je zasvětit svůj život Panně Marii. Vždyť ona je Ženou z 12. kapitoly knihy Zjevení, kde také čteme, že archanděl Michael se svým vojskem bojuje s Drakem čili ďáblem, který se snaží Ženino potomstvo zničit. Existuje tolik svědectví o užitečnosti a účinnosti i kráse zasvěcení se Svaté Panně! Jedno z nich je i od německého kněze Marka Leonharta. (str. 10-11) Dnes je centrem života tohoto bývalého policisty Boží láska, která se rozdává především skrze svátosti. On jako kněz pak smí tuto lásku předávat dále... Napadlo hned někoho z nás: Vyrží v tom až do konce? Pokud napadlo, pak si uvědomme: Chápeme to, co jsme řekli v předešlých větách? Chápeme, kudy nás chce Mistr Ježíš vést a jakou lásku a pokoru od nás očekává – ON, dokonalý vzor obojího? A že nás chce uchránit i od zbytečných očišťovacích trestů, když nebudeme soudit, ale jen aktuálně rozlišovat?

„Nejvyšší spravedlivý Bože, dej mi schopnost rozlišovat dobré od zlého, ale nedovol, abych podlehl pokušení soudit člověka, zda je či není hoden spásy. A prosím: buď nejvyšší milosrdný ke všem hříšníkům, k nimž se počítám i já! Amen.“

Daniel Dehner

Po řadě nezdařených provokací ze strany farizeů a zákoníků překvapí sám Pán své odpůrce otázkou, která je dokonale zažene do úzkých: „*Co si myslíte o Mesiáši? Čí je to syn?*“ „*Jestliže ho David nazývá svým Pánem, jak může být jeho synem?*“ Slepí vůdcové slepých nevědí, co odpovědět. *A od toho dne se už nikdo neodvážil dávat mu otázky.*⁽¹⁾ Nyní už jeho nepřátelé vidí jen jedno řešení: *Usnesli se, že Ježíše připraví o život.*⁽²⁾ Situace se krajně vyhroutil, a to staví Ježíšovy posluchače před vážný rozpor. Co si nyní mají myslet o svých představených, které dosud chovali v úctě? Je svrchovaný čas, aby Ježíš veřejně odhalil pravou tvář izraelských předáků.

Jeho slova jsou určena i tobě. Dostává se ti upozornění, že tě nemá překvapit, když se setkáš také s nehodnými hlasateli Božího slova. Podobně jako jeho současníci, kteří zasedli na Mojžíšův stolec, i dnes se mohou někteří hlasatelé evangelia zpronevřit svému poslání. Děje se tak vždy, kdykoliv ztrácejí ze zřetele, že jsou jenom služebníky Božího slova i Božího lidu, a zneužijí svého postavení, aby si zajistili ještě výhodnější místo, osobní pohodlí, lacinou lidskou přízeň a pocty. Ježíš uvádí jasně rozlišovací znamení, podle kterého je můžeš rozpoznat: nežijí sami podle toho, co druhým hlásají. Měli být služebníky Božích tajemství, ale oni, místo aby vzdávali úctu jeho Jménu, učinili ze svého úřadu nástroj k vlastní oslavě.

Na první pohled se ti může zdát, že dnešní farizeové si počínají opačně než jejich předchůdci v Ježíšově době. Nenosi už dlouhý okázalý šat. Nevymýšlejí již a neukládají nesnesitelná břemena, ale chtějí si naopak získat lidskou přízeň tím, že vydávají svévolně za nesnesitelné to, co je pevně a nezměnitelně zakotveno v Božím zákoně. Ale ten rozdíl je jen zdánlivý. Také současní farizeové by se rádi těšili všeobecné úctě, ale jelikož dnešní doba si cení spíše nevázanosti než kázně, chtějí raději splynout s tímto světem. Domnívají se, že když se mu takto zavděčí, získají si lepší postavení. Když tedy rozměňují a zpochybňují podle svého to, co stanovil Pán, je to ve skutečnosti stejně svévolné počínání jako u tehdejších „obílených hrobů“. Povyšují se nad Hospodinovo slovo a dovolují si vykládat je po svém, aby mohli vyhovět svým chout-

Výstraha před pokrytectvím

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Oni mluví, ale nejednají.

kám. Pro svou zaslepenost nejsou schopni vstoupit do tajemství nebeského království, a těm, kdo chtějí vstoupit, v tom brání.⁽³⁾ *Sami sešli z cesty a jsou příčinou, že mnozí nedbají o Zákon.* Chtějí sami platit za poslední autoritu, a proto mají za to, že není třeba dbát na varovný hlas proroků. Rádi využívají příležitosti, aby se vystavili veřejně na odív, a zapominají, že přitom leckdy *házejí perly vepřům*⁽⁴⁾.

Co si počít, když se setkáš s takovými učiteli? Nikdy neodmítej Ježíšovo evangelium, ani o něm nepochybuji proto, že někteří jeho hlasatelé se Božím slovem sami neřídí, ale střež se, abys nenásledoval jejich příkladu. Evangelium nepadá tím, že selhal osobní příklad jeho hlasatelů. Směrodatným zůstává Ježíšovo slovo, jeho vlastní příklad a příklad těch, kteří mu zachovávají věrnost, i když se jim dostává pohrdání jako kdysi jemu.

Rozlišovacím znamením dobrého pastýře je pokora a láska. Vyhledej především pokorné služebníky evangelia, kteří nehlasají sebe, ale nezkrácené Boží slovo a *počínají si při tom tak něžně, jako když matka hýčká svoje děti.* Jdi k těm, *kteří by ti nejraději odevzdali nejen Boží radostnou zvěst, nýbrž i vlastní život za tebe dali.* Nepropadej beznaději, ani kdybys je kolem sebe nenacházel. Pán slíbil, že své věrné stádo neopustí, a jistě se o ně v pravý čas postará. Spíše dej svému smutku průchod ve vroucí modlitbě za ty, kteří jsou původci pohoršení, protože jim platí varovná Pánova slova: „*Běda vám!*“⁽⁵⁾

Ale při tom všem si ještě více dej dobrý pozor, zda se Ježíšova výstražná slova netýkají také tebe. Záludného pokušení domýšlivosti a pokrytectví není ušetřen nikdo. Proto zpytuj především pečlivě sám sebe. Nezakládáš si na tom, jakého stupně dokonalosti už dosahuješ, přičemž k tomu jako měřítko používáš vnější náboženské znaky, množství nejrůznějších pobožností a praktik a domněle závazných obyčejů a zvyků? Nestává se ti, že posu-

Liturgická čtení

1. čtení – Mal 1,14b–2,2b.8–10

Jsem mocný král – praví Hospodin zástupů – moje jméno je hrozné mezi národy. Nyní (platí) vám, kněží, tento příkaz: Jestliže neuposlechnete a nevezmete si k srdci, abyste vzdávali úctu mému jménu – praví Hospodin zástupů – stihnu vás kletbou. Vy jste sešli z cesty, jste příčinou, že mnozí nedbají o Zákon, porušili jste smlouvu s Lévim – praví Hospodin zástupů. Proto i já vás uvrhnu do ponížení a potupy přede vším lidem, poněvadž jste nezachovávali mé příkazy. Při udílení rad jste nebyli nestranní. Nemáme snad všichni jednoho otce? Nestvořil nás jeden Bůh? Proč jsme k sobě věrolomní, a tak znesvěcujeme smlouvu našich otců?

Dokončení na str. 12

zuješ druhé podle svého vzoru a podceňuješ všechno, co je jiné než to tvoje? Je tvým učitelem skutečně Ježíš a jeho slovo, anebo tvoje vlastní ctižádost a sebeláibení, které tě staví do povýšené role učitele a mistra?

Otevři Pánu dokořán své srdce a zeptej se ho, zda nežiješ v sebeklamu a více než jeho nemiluješ sebe, své vlastní představy a na odív vystavované zbožné praktiky a návyky. Máš plné právo toužit po tom, být velký, ba největší. Jsi k tomu dokonce povolán. Ale k této velikosti vede jen jedna cesta: usiluj, abys byl služebníkem všech. Pros Pána, aby tě ponížil dříve, než tě pýcha učiní úplně slepým. Pros jej pokorně den co den, abys neplýtvál úsilím, časem, modlitbami a posty či zbožným putováním, které nejsou konány ve znamení pokorné služby jemu i tvým bližním, ale zůstávají jen samolibým kadidlem pro tvůj vlastní oltář: *Pane, ať se mé srdce nevyppíná, ať se nevyvyšují mé oči, abych se nehnal za velikými věcmi, pro mne nedostižnými.*⁽⁶⁾ Kdykoliv se tě zmocňuje závať domýšlivosti, obrať se v důvěře na jeho Matku, pokornou služebnici. Ona tě *uklidní a utiší tvou duši jako dítě na matčině klíně*⁽⁷⁾.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Mt 22,42–44.46; ⁽²⁾ Mt 26,4;

⁽³⁾ srov. Mt 23,13; ⁽⁴⁾ srov. Mt 7,6;

⁽⁵⁾ viz Mt 23,13–36; ⁽⁶⁾ Ž 131,1; ⁽⁷⁾ srov. Ž 131,2.

Blahoslavený Jan Duns Scotus

Na katafalku tohoto muže pochovaného v kolínském minoritském kostele je nápis: „Scotia me genuit, Anglia me suscepit, Gallia me docuit, Colonia me tenet“ – „Skotsko mě zrodilo, Anglie mě přijala, Francie mě vyučila a nyní mě má Kolín.“ Má ho i církev svatá, v níž získal největší zásluhy jednak svým životem, jednak svým mistrným obhájením otázky Neposkvrněného početí Panny Marie. Doctor subtilis, tj. Přesný učitel – tak se mu pro jeho pronikavý intelekt přezdívalo.

Narodil se v roce 1266 ve skotském (od tohoto jeho původu se odvíjí i přídomek Scotus) Littledeanu u města Duns, v hrabství Berwick. Pocházel přitom z rodiny irských přistěhovalců. Jeden z jeho strýců, P. Eliáš Duns, byl minoritou a jeho vliv zapříčinil, že také Jan zatoužil stát se menším bratrem sv. Františka.

To se mu podařilo, a sice velmi brzy – práh minoritského kláštera v Dumfries překročil již v roce 1279. Na řádových školách v Anglii a ve Skotsku projevoval mimořádné nadání, bylo proto nasnadě, že po kněžském svěcení v roce 1291 (v opatství sv. Ondřeje v Northamptonu z rukou lincolnského biskupa Olivera Suttona) a dokončení studia teologie v roce 1293 bude ve vzdělávání pokračovat. Skutečně tomu tak bylo, roky 1293 až 1296 strávil na pařížské univerzitě a poté přešel do Cambridge a přednášel na tamní univerzitě. V té době sepsal své první dílo – *Opus Oxoniense*, jež mu hned získalo pověst znamenitého teologa.

Janovi představení vhodně ocenili jeho nadání tím, že ho poslali nazpět do města nad Seinou, aby zde získal doktorát. Pařížská univerzita měla už vynikající jméno a právě z jejích absolventů pocházeli v budoucnu vysoce postavení církevní činitelé. Dá se důvodně předpokládat, že tímto krokem chtěli Janovi usnadnit v příštích letech získání nějakého církevního úřadu, čímž by mohla vzrůst i prestiž samotného řádu menších bratří sv. Františka.

Jan Duns Scotus postupně získával vynikající renomé, to mu však nepomohlo, když roku 1303 do hry vstoupila vysoká politika. Francouzský král Filip IV. Sličný vedl spor s papežem Bonifácem VIII. Aby se pojistil, vyzval panovník zejména řeholní představitele pařížské univerzity, v té době nejdůležitější v Evropě, aby svými podpisy jeho postoje podpořili. Jistá část profesorů to odmítla učinit, Jan mezi ně přirozeně rovněž patřil. Filip zare-

agoval promptně – ty, kdo nepodepsali, vykázal z království. Ani papež nezůstal nečinný a univerzitě za její připojení se k Filipovi odejmul právo udílet akademické hodnosti.

Rok strávil Scotus v Anglii, načež se roku 1304 do Paříže vrátil – jednak papež Benedikt XI. navrátil univerzitě odebraná privilegia, jednak Filip povolil návrat vyhoštěným profesorům. Za nějaký čas dostal Scotus na starost vedení katedry a jako Magister regens (dnes bychom řekli řádný profesor) přednášel na téma Pisma svatého, krom toho vedl i dvojí typ veřejných disputací – jednak na připravené téma, kdy proti jednomu z profesorů stávali na pozici oponentů studenti, jednak na téma libovolné.

Ve francouzské metropoli nevydržel „Přesný učitel“ příliš dlouho, roku 1307 opět z rozhodnutí představených přesídlil do Kolína nad Rýnem, kde stanul v čele tamní školy menších bratří. Důvodů mohlo být více – snaha představených vyvážit vliv dominikánů, který zde byl od

dob sv. Alberta Velikého a hlavně sv. Tomáše Akvinského obrovský, ale též snaha předejít dalším obstrukcím ze strany Filipa IV. Sličného, jenž se pomalu chystal ke smrticímú úderu proti templářskému řádu. Každý se mohl jen domýšlet, na čí stranu by se Scotus přidal a jaké by z toho mohly vzejít následky. Kolín nad Rýnem byl přece jen mimo dosah Filipových pravomocí.

Duns Scotus často rozjímal zejména o Ježíšově výkupné oběti a viděl v ní důkaz nezměrné Boží lásky. Oč více do tohoto tajemství pronikal, o to více rostla jeho láska k Bohu, který, jak byl skálopevně přesvědčen, neustále vysílá paprsky své dobroty a lásky. Proto byl též velkým ctitelům Eucharistie, v níž spatřoval očividný výraz této lásky Páně ke svému stvoření. Nenechával si tyto poznatky pro sebe, vyučoval je, kázal o nich, psal o nich.

Město na Rýnu se stalo Janovou poslední pozemskou zastávkou. Dne 8. listopadu 1308 zde odevzdal duši Hospodinu, zcela vysílen odražením i trpným snášením útoků, jimž byl vystaven ze strany svých odpůrců, resp. oponentů. Útoky na svou osobu zakoušel již v Paříži, byly protkány nenávistí a záští, objevovalo se v nich například i vydírání a hrubé násilí, což jeho stále chatrnějšímu zdraví škodilo. Mnozí z těch, kdo na něj útočili, tak činili ze zjištěných důvodů – aby se zalíbili králi, jenž měl na Dunse Scota spadenou.

Jedním z hlavních důvodů byl i ten, kvůli němuž je skotský menší bratr sv. Františka znám – obhájil totiž Mariino Neposkvrněné početí proti všem protiargumentům, proti všem pochybovačům. To, co se dnes rozumí samo sebou a co o pět a půl století později stvrdil Pius IX. prohlášením dogmatu o Neposkvrněném početí Panny Marie, musel Scotus až sverpě hájit. Ani ne tak před prostým lidem, v němž byla tato víra přítomna, jako spíše mezi učenými teology. Mezi nimi totiž panovala obava, že by přistoupením na Mariinu neposkvrněnost mohla vy-

vstát domněnka, že Matka Boží vlastně Kristovu oběť vůbec nepotřebovala. Jan hlásal, že Panna Maria byla předvykoupena, tj. že byla vykoupena již před svým početím a uchráněna tak dědičného hříchu. Argumentoval dále tím, že Ježíš, jakožto dokonalý Prostředník, mohl uchránit Pannu Marii nejen od hříchu smrtelného a všedního, ale i od toho prvotního, poněvadž nejdokonalejší Prostředník je s to vykonat nejdokonalejší čin prostřednictvím pro osobu, pro niž je Prostředníkem.

Místo posledního odpočinku dostal Jan Duns Scotus za hlavním oltářem mi-

noritského kostela v Kolíně nad Rýnem. V současnosti lze uctít jeho ostatky v kamenném sarkofágu umístěném v bočním

výklenku kostela, a to jako ostatky blahoslaveného – tímto titulem jej 20. března 1993 obdařil Jan Pavel II., jenž ho několik let předtím nazval „Duchovní věží víry“. Pavel VI. zase pojmenoval jeho učení „protijed na ateismus“.

Jeho nauku můžeme považovat i za „protijed na mylné pojetí svobody“. V jeho očích svoboda roste a zdokonaluje se podle toho, nakolik se člověk otevírá Bohu a naslouchá mu. Pokud přijmeme Boží slovo, pokud nasloucháme Božím zjevním, pak jsme naplněni světlem a jsme doopravdy svobodní.

Luis de la Puente SJ (1554–1624)

Očistec – místo dočasného očišťování

Je pravdou víry, že duše, které zemřou ve stavu milosti, ale jsou obtíženy lehkými hříchy nebo musí odpykat časné tresty za své viny, odcházejí do očistce. O nebi je totiž známo: *Do nebe nic nečistého nevejde* (srov. Zj 21,27). Když uvažujeme o očistci, musíme si mimo jiné položit otázku, proč máme tolik ohledu sami k sobě, když Boží spravedlnost je tak důsledná a přísná? Proč si nevezmeme za své odčiňovat své hříchy přísným pokáním, místo abychom čekali na trest Božího soudu? Vždyť je to tak snadné, přijmout zde na zemi úkony pokání. Jak nás posiluje v hodině smrti myšlenka, že naše oběti byly záslužné, že každé dobrovolně přijaté utrpení nám připravuje v nebi větší slávu!

Spasiteli, Ježíši Kriste, v jehož krvi spravedliví obmývají a očišťují své duše, dej mi živě pocíťovanou bolest nad mými hříchy. Dovol mi, abych vynahradil své zlé myšlenky myšlenkami úcty a pokoje, své hříšné řeči slovy lásky a modlitby, své hříšné činy skutky sebezáporu, horlivosti a dobročinnosti.

Je tu další otázka, která se vynořuje při úvahách o očistci. Když Boží svatost požaduje po našich duších takovou čistotu, proč nemáme strach i před nejmenším poskvrněním? Proč se nevyhýbáme pečlivě i nejdrobnějším hříchům? Život na této zemi má svůj poslední cíl v tom, že má být pro nás školou dokonalosti. Všechno, co nám tento svět může nabídnout ve svých časných pokladech,

jsou jen jakoby učební pomůcky. Náš skutečný život začíná až v nebi. Smrt je absolutorium školy života.

Milosrdný Bože, kéž se nikdy neunavím v úsilí o dokonalost. Dej, ať tvář v tvář věčnosti a očistci mám hluboký odpor i k nejmenším hříchům. Dej, ať v tomto životě usiluji o svatost, abych byl uchráněn hrozných muk v očistci.

Je obecnou naukou církve, že trest pobytu v očistci spočívá v dočasném odloučení z patření na Boha. K tomu přistupují ještě další vnitřní a vnější trápení. Tresty v místě očišťování jsou pro duše nevýslovně těžké. Duše by se chtěla spojit s Bohem, ale cítí se znovu a znovu odmítána.

Alonso Cano (1601–1667): *Duše v očistci*, Muzeum výtvarného umění v Seville (Wikipedia)

Mít čisté srdce jako Spasitel

Z dopisů sv. Františka Saleského sv. Janě Františce de Chantal

446. - III. - č. 2094 - str. 876

Obsah: Útěšná myšlenka u smrti přátel. Naučit se zde na zemi zpěv o svatě lásce. Máry k tomu, abychom přešli do nebeského života. Zemřít sobě proto, abychom mohli žít pro Boha.

Můj Bože, je to tak těžké pro duši, kterou tvoje láska přitahuje a tvoje spravedlnost vrací zpět.

Dej nám, abychom tě zde na zemi ze všech sil hledali a milovali, dej nám, abychom se vyhýbali hříchům, abychom žili podle tvé vůle.

Je-li očištcový plamen skutečně oheň, o tom církev nic neříká. Ani v církevní nauce, ani v nauce otců není jasně zodpovězena otázka o očištcovém ohni. Tridentský koncil vyjádřil jen dvě pravdy o očištcovém ohni:

- že jde o stav očišťování,
- že duše, které zde strádají, mohou dostat pomoc skrze prosby věřících a skrze milosti plynoucí z oběti mše svaté.

Očišťování spočívá ve velmi bolestné odloučenosti od Boží tváře. Duše, která sem sestoupila, miluje Boha více, než jej milovala v nejlepších dnech svého života. Současně však chápe, že nejvyšší svatý a dobrý Bůh nemá nic společného se zlem, a proto se cítí vzhledem ke svým dosud existujícím chybám odstrčena. Stravuje své síly jako v kruté horečce. Její očišťování se však uskutečňuje nejen v lítosti a touze, ale také skrze vnější trápení. Tato utrpení jsou v tom nejnižším stupni mnohem větší než největší tresty v tomto životě. Jsou větší než všechna utrpení, která museli snést všichni mučedníci církve.

Jak nerozumné je vzhledem k této skutečnosti vyhýbat se lehkému utrpení pokání, které nás může uchránit očištcového ohně! Skutečným bláznem je člověk, který svou zbabělou přirozenost ještě hýčká, uspokojuje ji, místo aby ji umrtvoval, a musí pak za to trpět v očištcu.

Pro lehkovážné potěšení, pro bláznivou ješitnost, pro pozemská uspokojení se vystavuje nebezpečí, že bude muset snášet utrpení, které přesahuje každé pomýšlení!

Zajisté, v očištcu existuje jedna úleva, že totiž s určitostí přijde konec tohoto pokání.

Zoufalství zde nemá žádné místo. Ale i když sami andělé sestoupí, aby těšili duše, platí slova Tobiášova k archandělu Rafaelovi: *Jakou mohu mít radost, když sedím v temnotě a nevidím světlo nebes?* (srov. Tob 5,10)

Svatý Bože, velebím tvou spravedlnost a jedním dechem tě současně prosím o smilování. Kdo by se neobával tvých spravedlivých soudů? Chci konat pokání, varovat se

a. Podívejte se: smrt našich drahých je zajisté velice milá, protože jejich účelem je zalidnit nebe a rozmnožit slávu našeho Krále. V jeden den, který Bůh zná, půjdeme k nim. Mezitím se pečlivě učme zpěvu svatě lásky proto, abychom ho dokonaleji mohli zpívat v této svatě věčnosti.

b. Ach, jak jsou jen šťastní ti, kteří nekladou svou důvěru v klamný a nejistý život, jako je ten náš přítomný, a nepovažují ho za nic jiného než za prostředek, který slouží k přejití do života nebeského! Do tohoto nebeského života musíme vložit naše naděje a naše aspirace.

i nejmenších hříchů, chci litovat všeho zlého, co tě nutí pozvednout proti mně svou pravici a zahalit přede mnou svou božskou tvář. Pane, dej, ať pohrdám vším, co se nelíbí tvému božskému majestátu.

Dej, ať miluji pokání, dej ať nepoznám únavu při úsilí o dokonalost, abych v druhém životě nemusel být očišťován ohněm.

Smilujte se nade mnou!

Duše v očištcu trpí trpělivě a odevzdaně podle Božího rozhodnutí. Přesto trpí strašlivá muka.

Toužebně žádají o jejich ukončení. Jsou tři důvody, proč mám přispívat modlitbou, kajícími úkony a přimlouvoucí církevními ukončení:

- Získávám si Boží zalíbení, když se sám vydávám takřikajíc jeho trestající pravici. On je Otcem tak dobrotivým, že má potěšení z každého trestu, který nemusí vynášet. Jakou výzvou je tento důvod pro každého, kdo miluje Boha!

- Prokazují ubohým duším nevýslovně velkou službu lásky. Snad jsou to duše nejbližších příbuzných a nejlepších přátel. V každém případě jsou spaseny a jsou Božími přáteli. Ve svém bezejmenném utrpení volají bez ustání: „Smilujte se nade mnou

c. Umírejme sami sobě a všemu, co na nás samých závisí. Zdá se mi, že už nemáme žít víc, a když ano, tak jen pro Boha: moje srdce, moje odvaha pro toto pocituje nový rozmach, tomu srdci se zdá, že tak je to pravda.

Nuže tedy, náš Pán je našim Pánem a veškeré naše dobro: co jiného bychom měli dělat?

*Sestavovatel a překladatel:
pí Jiřina Giusio
a don Jan Ihnát, SDB.*

*Dopisy svatého Františka Saleského
svatě Janě de Chantal. 2020*

(Redakčně upraveno)

aspoň vy, moji přátelé, neboť ruka Páně mě těžce zasáhla.“ (Job 19,21)

Museli bychom mít srdce opravdu z kamene, abychom zavřeli svůj sluch před takovou prosbou.

- Je to moje velká výhoda, když přicházím na pomoc ubohým duším. Jestli se já jednou ocitnu v podobné nouzi, Bůh bude vybízet jiné lidi, aby stáli při mně v mém utrpení.

„Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství.“ (Mt 5,7) Navíc získám v těchto duších velké přimlůvky u Boha. Když já se domáhám, aby byli přijati do nebe, oni se mě budou zastávat před Božím trůnem.

Obětují ti, můj Bože, všechny své posty, modlitby a slzy za duše v očištcu. Obrát ovce mého snažení v jejich prospěch. Bude pro mne velkým štěstím, jestliže přiblížím jejich nebeskou blaženost aspoň o jeden okamžik. Co ti mohu, Pane, za ně nabídnout, je velice málo. Dej, ať mě stále povzbuzují slova Písma: Je to svatá a spasitelná myšlenka, modlit se za zemřelé, aby byli vysvobozeni od hříchu. (srov. Mak 12,45)

Zdroj: Archiv Světla

Totalitarismus zjevný a zakamuflovaný (1)

Francouzští revolucionáři potvrzovali pravidlo známé v dějinách, že ti, kdo mnoho mluví o „oddělení církve od státu“, ve skutečnosti chtějí rozhodovat o všech nejdůležitějších záležitostech církve.

První krok k totalitě – popření pravdy

V encyklice *Centesimus annus* (1991) sv. Jan Pavel II. napsal: „Jak dokazuje historie, demokracie bez hodnot se snadno mění v otevřenou nebo skrytou totalitu.“ (CA 46) Čím jsou ony hodnoty, které papež připomínal? Vyplývají ze základního práva člověka, jakým je právo na pravdu. Ve stejném dokumentu Svatý otec objasňoval: „Bez respektování přirozeného základního práva, poznat pravdu a žít podle ní, není skutečného pokroku. Z tohoto práva vyplývá jako jeho uplatnění a prohloubení právo svobodně objevovat a přijímat Ježíše Krista, který je skutečné dobro člověka.“ (CA 29)

Nejhlouběji zakořeněným zlem, které je v dějinách nazýváno totalitarismem, je odmítnutí Pravdy. Toto odmítnutí „jakéhokoliv základu i popíráním každé objektivní pravdy“ sv. Jan Pavel II. nazývá v encyklice *Fides et ratio* (1998) „nihilistickým výkladem“ (FR 90). Takto pojatý nihilismus „ve své ničivé kritice každé jistoty (...) nachází jistým způsobem

potvrzení v úděsné zkušenosti zla, která poznamenala naši dobu“ (FR 91). Tímto způsobem Svatý otec navazoval na totalitarismy 19. století (komunismu nebo německého nacionálního socialismu).

Nihilismus nepřináší jenom důsledky v intelektuálním poznání (zvláště v takových oborech jako filosofie a teologie). Má rovněž své strašlivé společenské důsledky, poněvadž je „popřením lidskosti člověka a jeho identity“ (FR 90). Znamením toho posledního je lidská svoboda, která svými kořeny dosahuje hodnoty člověka jako dítěte Božího, vykoupeného krví Božího Syna („k svobodě nás vykoupil Kristus“ – připomíná Písmo svaté v Gal 5,1). Jenomže – jak učil sv. Jan Pavel II. ve *Fides et ratio*: „Když byla vzata člověku pravda, je čirým klamem tvrzení, že ho někdo chce osvobodit. Pravda a svoboda jsou totiž buď spojovány navzájem, nebo společně bidně zanikají.“ (FR 90)

Krok druhý – můžeme se sami vysvobodit

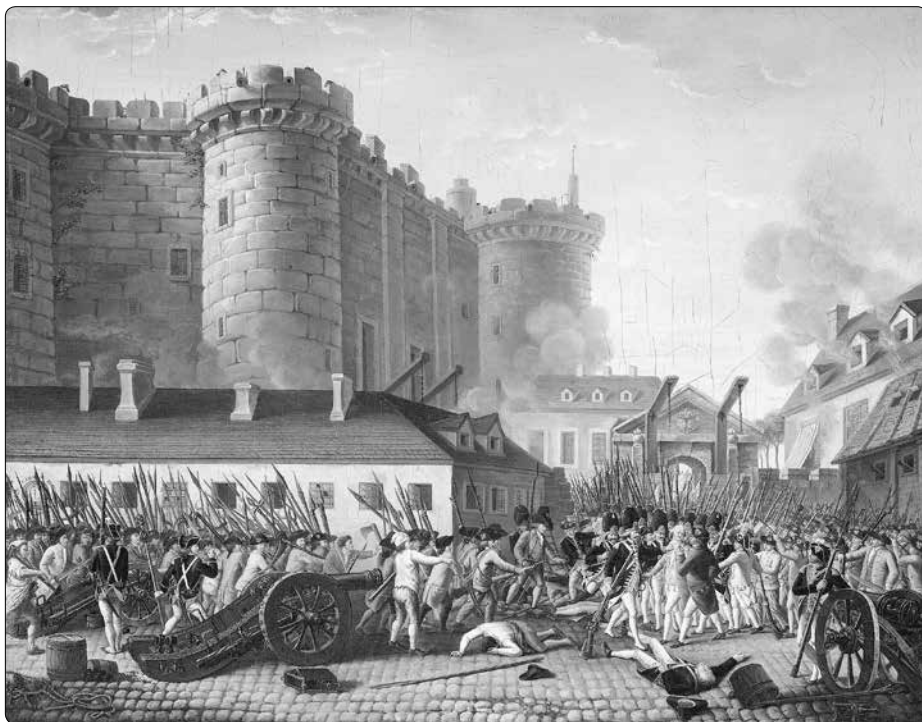
Odmítnutí Spasitele znamená, že se odmítá potřeba být vykoupeni. To zase

s sebou přináší další podvod v podobě přesvědčení, že člověk je schopen stvořit ráj na zemi. Svatý Jan Pavel II. v *Centesimus annus* takto objasňoval tento proces upadání do totalitární skutečnosti: „Člověk stvořený ke svobodě v sobě nese ránu prvotního hříchu, která ho neustále nutká ke zlu. (...) Domnívají-li se lidé, že už znají tajemství dokonalého společenského řádu, který znemožňuje zlo, věří také, že při jeho uskutečňování smějí použít každý prostředek, i násilí a lež. Politika se pak stává »světovým náboženstvím«, které si namlouvá, že vytvoří ráj na zemi. Nikdy však nebude možno zaměňovat nějakou politickou společnost, která má svou samostatnost a své vlastní zákony, s královstvím nebeským.“ (CA 25)

Jedním z velkých civilizačních pokroků, které křesťanství přineslo Evropě, byl fakt – jak zdůrazňoval sv. Jan Pavel II. v Evropském parlamentu ve Štrasburku v roce 1988 –, že „po Kristu už není možná absolutizace společnosti jako hodnoty kolektivní, která pohlcuje lidského jedince společně s jeho nezastupitelným významem. Společnost, stát, politická moc patří k věcem tohoto světa, proměnlivým a stále podléhajícím změnám. Žádný společenský program nikdy nevytvoří království Boží, to znamená stav eschatologické dokonalosti na zemi. (...) Struktury, které si vytvářejí společenství, nemají nikdy nejvyšší hodnotu; nemohou také samy zabezpečit veškeré dobro, po kterém člověk touží. Všeobecně nemohou ani zastoupit jeho svědomí a uspokojit potřeby pravdy a absolutna.“

Krok třetí – připsání si stvořitelské moci

Negování té pravdy odmítnutím Krista a jím založené Církve vede, jak napsal sv. Jan Pavel II. v knize *Paměť a identita*, k podléhání „pokušení demiurgickému“, čili k ujistění se v přesvědčení, že člověk je tvůrcem (demiurgem) nejenom společenské skutečnosti, ale že se také staví do role Stvořitele – Pána života a smrti, určujícího, co je dobro a co je zlo. Nejdříve

Dobytí Bastily a zatčení gubernátora de Launaye, 14. července 1789 (autor neznámý)

takový způsob myšlení ovládl jistou část evropských intelektuálních elit v 18. století, čili v době osvícení, které – jak čteme v *Paměť a identita* – „odmítání Krista, a všeobecně tajemství jeho umučení – kříž a zmrtychvstání (...), bylo v rozporu s tím, čím se Evropa stala v důsledku evangelizace“.

Odmítnutí osvícenským myšlením „to veliké drama spásy“ znamenalo – pokračoval ve svých úvahách v *Paměť a identita* Jan Pavel II. – že „člověk zůstal samotný: sám jako tvůrce vlastní historie a vlastní civilizace; sám jako ten, kdo určuje, co je dobré a zlé. (...) Brzy člověk sám, bez Boha, může také rozhodovat o tom, že jistá skupina lidí musí být zničena.“

Takto Jan Pavel II. popisoval nejméně důležité etapy vedoucí od odmítnutí Boha (nejedenkrát pod ústředními hesly „zápasu o osvobození lidského rozumu“, „boje o osvobození člověka z okovů fanatismu a netolerance“) k totalitarismu, který snadno ospravedlní vyhlazovací likvidaci těch, kdo jsou „nepřátelé svobody“.

Francouzská revoluce čili „totalitární demokracie“

„V naší moci je znovu stvořit svět“ – prohlásil v parlamentu revoluční Francie

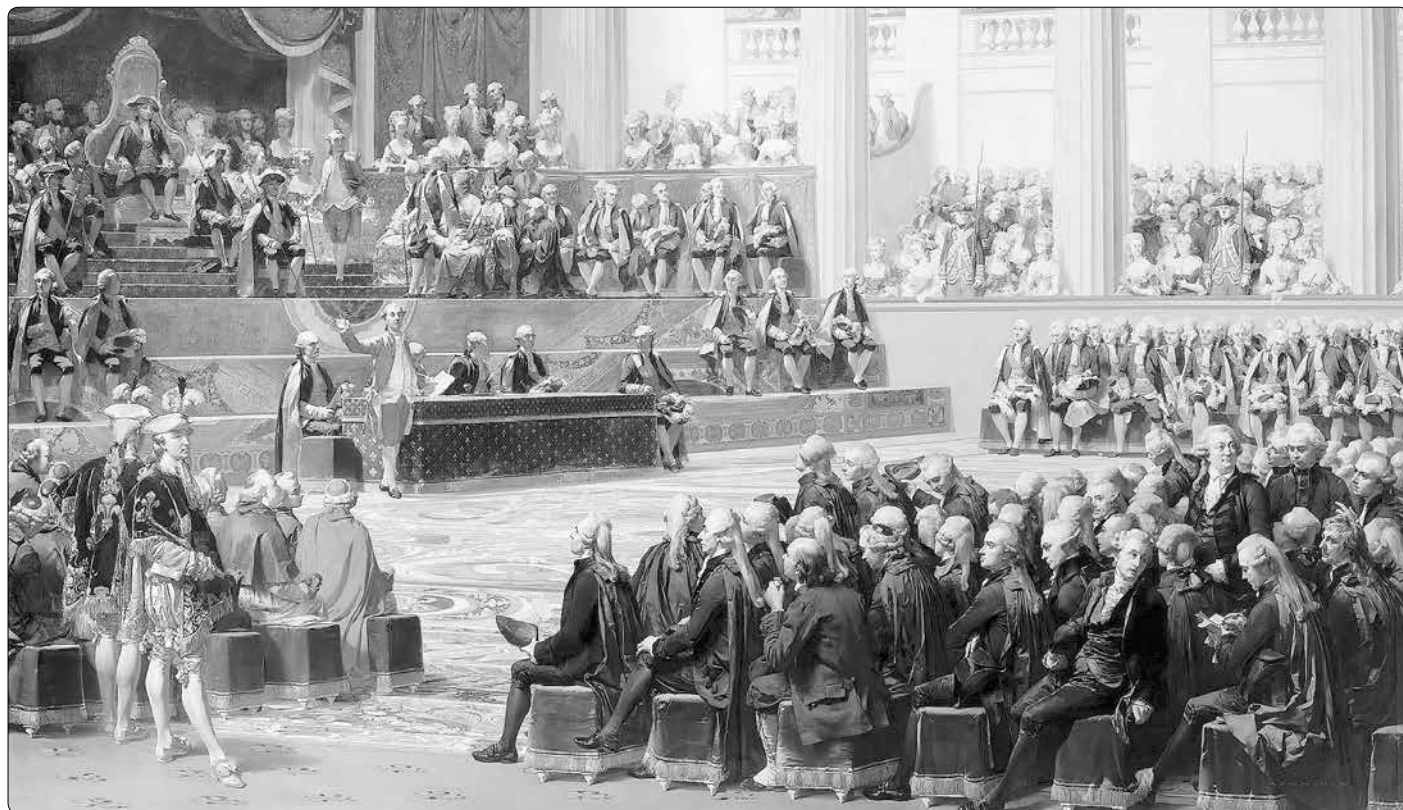
jeden z jakobínských poslanců, reprezentujících nejradikálnější křídlo revolučního tábora. Tato slova je možné vnímat jako ilustraci toho, o čem sv. Jan Pavel II. psal v souvislosti s pokušeními demiurgů a s jejich strašlivými důsledky, které vyplynuly z popření pravdy o tom, že jediná cesta, jak může člověk dosáhnout Božího království, je přijetí velikonočního tajemství – umučení, smrti a zmrtychvstání jediného Vykupitele člověka.

Izraelský historik Jacob Talmon před nějakou dobou publikoval dějiny Francouzské revoluce pod významným názvem *Prameny totalitární demokracie* (v polštině vyšlo v roce 2015). Zdůraznil v nich ambice revolucionářů dosáhnout úplně (totalní) změny je obklopující skutečnosti. Měla vzniknout nejenom „nová Francie“ a „noví Francouzi“. To byl jenom začátek vedoucí ke stvoření „nového člověka“.

Co však s těmi, kteří se nebudou chtít podřídit plánu stvoření „nové Francie“ a „nových Francouzů“, kteří se nebudou chtít podřídit „vládně tnosti“ ohlašované jakobínským diktátorem Maximilienem Robespierrem? Na ty čekala „občanka gilotina“... Revoluční teror vlastně vycházel z pokušení „začít se světem nanovo“.

Louis de Saint-Just, pravá ruka Robespierrova a autor výhrůžného hesla, že „není žádná svoboda pro nepřátele svobody“, zároveň zdůrazňoval, že v roce 1792 vyhlášená republika má být něčím víc než politickým zřízením bez krále. Měla být „horoucím společenstvím“, svého druhu para-církví. Tento způsob uvažování, jak se domnívá současný francouzský historik Reynald Secher, předpovídal, že člověk se nemůže bouřit proti republice, a „ne-lidé nemohou vlastnit ani majetek, ani půdu“.

V první řadě měli být z republikánské „horoucí jednoty“ „nových Francouzů“ vyloučeni ti, kteří doopravdy věřili v Krista a přijímali pravdu o jeho vykupitelském díle (a ne o díle republiky stvořené lidmi). Kristofobie francouzské republiky nebyla nějakým „pracovním úrazem“, dílem radikálů, kteří v boji s Kristem a s jím založenou Církví odporovali vznešeným, humanistickým ideálům francouzské revoluce. Ta kristofobie byla nutně v samé podstatě revolučního projektu. Byla to nutná podmínka zduření plánu celé přestavby Francie. Nejprve bylo zapotřebí vymazat její křesťanskou (katolickou) podobu, kulturní totožnost, aby tak tím snadněji přijala nového „vykupitele“

Auguste Couder (1789–1873): Zahájení shromáždění generálních stavů ve Versailles 5. května 1789

v podobě republikánské „horoucí jednoty“ utvořené za podpory nového, světského náboženství (tj. revoluční ideologie).

Totální odkřesťanštění

Již v roce 1789 revolucionáři – podle vzoru všech dřívějších i pozdějších nepřátel Církve – dekrety prosadili konfiskaci majetku (půdy) patřícího Církvi (dary, odkazy v testamentech), jenž jí byl věnován vládcí nebo soukromými osobami a po věky sloužil jako materiální zabezpečení pro lidi chudé a potřebující pomoc. V situaci, kdy neexistoval všeobecný systém lékařské péče ani zabezpečení pro staré lidi, v hospicích u klášterů (které tehdy plnily roli nemocnic a zároveň útulků), mnoho chudých lidí nacházelo obživu a záchranu. Bylo to možné díky tomu, že Církev vlastnila nemovitosti (mj. polnosti, ze kterých pocházely rozdávané potraviny).

Nejenom že umožňovaly pomoc chudým lidem, ale byly i materiálním zabezpečením na státu nezávislé Církve. Díky tomu duchovní nebyli „na penzi“ u šlechty, ale byli materiálně nezávislí, což je hodnota těžko ocenitelná, jdeli o okolnosti čistě duchovní péče. Tato nezávislost byla ale solí v oku revolučním tvůrcům „nové Francie“, kteří v roce 1789 odhlasovali konfiskaci církevního majetku. Historici už dávno potvrdili, že ubozí Francouzi z toho neměli žádný prospěch.

Zkonfiskovaná půda patřící Církvi měla představovat revolučním státem vydané papírové peníze (assignáty). Ve skutečnosti však – jako vždycky v případech konfiskací církevního majetku (bylo tomu tak stejně v dobách protestantské reformace) – došlo k vnitřní redistribuci oněch nemovitostí. Jinými slovy, stát, aby získal nové příjmy vzhledem k úpadku hodnoty papírových peněz, prodával zkonfiskované pozemky novým vlastníkům. Mezi nimi převažovali lidé, kteří byli bohatí již před revolucí (měšťané nebo část šlechty, která se přidala k revoluci). Byli rovněž i ti, kteří se na revoluci tímto způsobem obohatili. V roce 1789 revolučním parlamentem odhlasovaná *Deklarace práv člověka a občana* hlásala nezrušitelnost

Muž nosící na svých bedrech kněze a šlechtice, politická satira, r. 1789

vlastnického práva. Způsob, jakým bylo bráno vlastnictví náležející Církvi, z něhož byli podporováni chudí lidé, ukazoval, jaký význam mají v praxi tyto vznesené deklarace.

Ve stejné době bylo hlásáno patetické heslo „volnost, rovnost, bratrství“. Krátce po odhlasování loupeže církevního majetku revoluční parlament v roce 1789 schválil ústavu zakazující ve Francii skládání řeholních slibů. Šlo o likvidaci řeholního života v této zemi. Architekti „nové Francie“ totiž jasně věděli, že řády byly odedávna projevem duchovního života Církve. Jenomže ty Francouzky a Francouzi, kteří z vlastní vůle, vedeni povoláním, chtěli vstoupit do některé z řeholních kongregací působících v jejich zemi před revolucí, byli tímto způsobem zbaveni svobody utváření vlastního života podle své volby. Svoboda je svoboda, ale revoluční stát „věděl lépe“, co je pro občana dobré...

Rozhodnutí o zákazu skládání řeholních slibů bylo začátkem dalších restrikcí. V únoru roku 1790 revoluční Národní shromáždění přijalo dekret o zrušení veškerých řeholí ve Francii, a 15. srpna

1791 (ne náhodně to bylo v den velkého církevního svátku) zakázali kněžím nosit sutany.

Co znamenala „odluka Církve od státu“

V červenci 1790 revoluční parlament schválil tzv. civilní konstituci kléru. Anglikán Edmund Burke, sledující z Anglie vývoj událostí ve Francii, kde probíhala revoluce, si povšiml, že „to nové církevní uspořádání má být jenom přechodnou a přípravnou fází vedoucí k úplnému odstranění všech forem křesťanského náboženství, kdy pouhé úmysly lidí budou přípravou na to, aby Církvi byla uštěřena poslední rána ve věci uskutečnění plánu zahrnout její kněze veškerým pohrdáním. Lidé, kteří nechtějí věřit, že filosofující fanatici řídící tu akci ji dávno plánovali, nemají ani poněti o jejich charakterech a počínáních.“

Autor *Úvah o revoluci ve Francii* se v ničem nezmyšlil. Civilní

konstituce kléru – to bylo vypovězení války revolučním státem katolické církvi ve Francii a předzvěst další vlny pronásledování. Ona ústava byla v reálném životě pokusem stvořit církev ve skutečnosti schismatickou vůči Římu, poněvadž podle úmyslu tohoto nařízení byl papež zbaven jako viditelná hlava Církve práva rozhodovat o obsazení biskupských úřadů. Ty se poté stávaly úřady vybíranými všemi občany (bez ohledu na to, zda byli věřící) daného departamentu. Hranice jednotlivých diecézí pak nově odpovídaly novému administrativnímu uspořádání Francie.

Takto dosáhli francouzští revolucionáři dalšího potvrzení v historii známého pravidla, že ti, kdo hodně mluví o „oddělení Církve od státu“, doopravdy chtějí rozhodovat o všech nejzávažnějších záležitostech Církve – počínaje od průběhu hranic diecézí až po obsazení nejvýznamnějších církevních úřadů.

(Pokračování)

*Z Miłujcie się! 5/2021 přeložila -vv-
(Redakčně upraveno)*

Z policisty kněz

„Jsem knězem, abych lidem řekl, že Bůh existuje a že je možné ho najít,“ řekl 48letý Marco Leonhart z Německa na online kongresu v Medžugorje. Dvacet let působil jako policista a pracoval pro známé osobnosti jako ochranka. Dnes je kaplanem v bavorském městě Illertissen.

Dne 28. června 2020 jsem byl spolu s dalšími třemi jáhny z augsburské diecéze vysvěcen na kněze biskupem Dr. Bertramem Meierem. Slavnostní mše svatá se konala v augsburském katedrále za přísných opatření v době pandemie koronaviru.

Biskup začal kázání slovy staré moudrosti: „Vyber si povolání, které miluješ, a nebudeš muset pracovat ani jeden den v životě.“ Je to skutečně tak, že kněžské povolání není ve skutečnosti prací, ale službou, která naplňuje celý můj život, a že všechno, co dělám z lásky k Bohu, je přínosem pro duše, které mi svěřil. To je velký a zásadní rozdíl oproti tomu, co jsem zažil ve světě během prvních dvaceti let svého profesionálního života.

Stejně jako můj otec stal jsem se i já policistou, což se mi velice líbilo. Vzestup v kariéře rovněž nenechal na sebe dlouho čekat. Stal jsem se školitelem a převzal jsem úkoly ve vedení, až jsem se stal příslušníkem elitní policejní jednotky, oddíl zvláštního nasazení, která má na

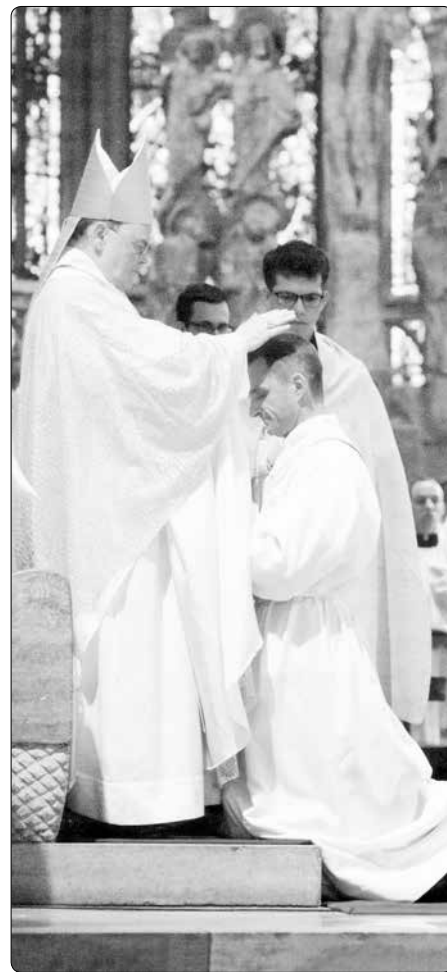

Marco Leonhart jako policista

starosti boj proti nejzávažnějším kriminálním zločinům. Ve volném čase jsem rád sportoval, byl jsem vášnivým fotbalistou. Ačkoliv se mi dostalo dobré křesťanské výchovy, Bůh a církve se po mém biřmování stávali stále méně důležitými. A jelikož jsem dobře vydělával, užíval jsem si života. Měl jsem drahá auta, krásné ženy a nejnovější technické vymoženosti, abych držel krok s dobou. Když jsem měl 27 let, vícekrát jsem se při fotbale zranil, a tak jsem v roce 2001 změnil svoji pracovní pozici a začal jsem pracovat v ochrance. Od té doby jsem deset let doprovázel osobnosti veřejného života; např. bývalou německou kancléřku Angelu Merkelovou, současného amerického prezidenta Joea Bidena, anebo švédský královský pár Carla Gustafa a jeho manželku Silvii, abych vzpomenu jen několik jmen. V rámci pracovních povinností jsem procestoval téměř celý svět – Jeruzalém, New York, Paříž... Byla to práce, o jaké může člověk snít.

Ačkoliv se mi navenek dařilo velmi dobře, pociťoval jsem nespokojenost a nepokoj. Přemýšlel jsem o smyslu života a ptal jsem se sám sebe: Pro koho a pro co žiji a co přijde po smrti? Při mém profesionálním nasazení jsem se opět začal zajímat o víru. O víkendech jsem se zúčastňoval duchovních cvičení a navštěvoval jsem katechetické kurzy, kde jsem si znovu osvojoval základy víry. Když jsem se začal modlit, pocítil jsem v srdci jakýsi pokoj a radost, které převyšovaly to, co mi nabízel svět.

Jednoho dne jsem se rozhodl nastoupit do autobusu, který měl namířeno do Medžugorje. Chtěl jsem zažít pravou pouť s věřícími a zaujal mě festival mladých, který se měl právě tehdy konat na tomto poutním místě. Netušil jsem, co mě tam čeká. Neuměl jsem se ani modlit růženec. Když jsem potom seděl uprostřed 50 000 mladých lidí, kteří slavili mši svatou spolu s 500 kněžími u oltáře, dokázal jsem pouze žasnout nad tím, jak živá zde by-

„Jsem knězem, protože miluji Ježíše a Pannu Marii.“

la víra. Všechno probíhalo zcela klidně, a to dokonce i bez policejního dohledu.

V těch dnech jsem šel na generální svatou zpověď, po níž jsem se skutečně cítil osvobozený od břemene hříchu. Prvním velkým plodem Medžugorje bylo to, že jsem se cestou domů v autobusu předmodlival růženec.

Domů jsem se vrátil nesmírně šťastný a spokojený. Od tohoto dne jsem se půl roku navzdory pracovnímu vytížení modlil každý den tři růžence a začal jsem chodit na mši svatou také během týdne. Pokud byla mše svatá v době mé služby, šel jsem na mši svatou i ozbrojený. Během tohoto období se ve mně vynořila otázka, zda mě Bůh volá, abych se stal knězem. Rychle jsem to však pustil z hlavy, protože jsem byl státním zaměstnancem a dobře jsem vydělával. V tomto směru jsem nechtěl riskovat. Ale nenechalo mě to klidným. Když jsem se po třiatřiceti dnech přípravy zasvětil Panně Marii, zřetelně jsem cítil, jak mě vede a chrání.

Další klíčový moment nastal, když mi jednou jistý novokněz udělil osobní primiční požehnání. Tehdy jsem znovu odevzdal svůj život Bohu. Práce na policii, i když byla zajímavá, již nemohla uspokojit moji touhu. Často jsem se modlil růženec, četl Písmo svaté, chodil na adoraci a též pravidelně na mši svatou a ke zpovědi. Ale neměl jsem jasno v tom, co ode mne chce Bůh. S tímto úmyslem jsem se opět vydal do Medžugorje na 30. výročí zjevení. Při homilii jsem měl dojem, že skrze kněze ke mně promluvil sám Bůh, když jsem slyšel: „Prodej všechno, co máš, a následuj mě!“ Tato slova pronikla do mého srdce jako šíp.

V ten den, 25. června 2011, jsem po mši svaté přistoupil k zastavení zobrazujícímu páté tajemství růžence světla *Ježíš, který ustanovil Eucharistii*, a slíbil jsem Bohu, že se stanu knězem. Já, 37letý, elitní policista, jsem tam seděl na zemi a plakal jako dítě, plný vděčnosti a vnitřního štěstí.

Když jsem se vrátil domů, podal jsem na policii výpověď a rozdal jsem svůj majetek a většinu peněz, jak jsem to slyšel v kázání. Z různých stran se mě lidé ptali, zda jsem si to opravdu dobře pro-

Primiční mše svatá ve farním kostele sv. Valentina v bavorském městě Pforzen

myslel. Dnes mohu říci: Nikdy jsem tohoto kroku nelitoval a už si vůbec nedovedu představit svůj život bez víry. Když mi během studia teologie a přípravy na kněžství došly peníze, musel jsem si na financování studia vzít pěticifernou půjčku. Tehdy jsem zažil sám na sobě, že kdo dá Bohu všechno, toho on neopustí. O několik měsíců později mi totiž dva lidé nezávisle na sobě poskytli přesně sumu ve výši této půjčky, ačkoliv o mých

dluzích vůbec nic nevěděli. I když jsem u policie prožil krásné a intenzivní roky plné zodpovědnosti, nedá se to srovnat s mým kněžským povoláním, které prožívám dnes. Nyní je centrem mého života Boží láska, která se nám dává především prostřednictvím svátostí. A já jako kněz smím tuto lásku odevzdávat dále!

*Z Vítazstvo Srdca 147/2022
přeložil a upravil -dd-*

„Bez Medžugorje, kde je nebe tak blízko země, bych byl pravděpodobně ještě dnes policistou.“

Foto © Zuzana Kostkova, Člověk a Víra

Svědkové víry: bl. José Gregorio Hernández Cisneros

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

univerzitním profesorem a vědcem. Především však byl lékařem blízkým těm nejslabším, a to natolik, že byl ve své vlasti znám jako „lékař chudých“. Vždy se staral o chudé. Před hmotným bohatstvím dával přednost bohatství evangelia a svůj život věnoval pomoci potřebným. V chudých, nemocných, přistěhovalcích a trpících viděl José Gregorio Ježíše. A úspěchu, o který ve světě nikdy neusiloval, dosáhl a stále dosahuje u lidí, kteří ho nazývají „světcem lidu“, „apoštolem lásky“, „misionářem naděje“. Pěkná jména, co říkáte? „Svatý lidu“, „apoštol lásky“, „misionář naděje“.

José Gregorio byl skromný, laskavý a vstřícný člověk. A zároveň jím hýbal vnitřní oheň, touha žít ve službě Bohu a bližnímu. Poháněn tímto zápalem se několikrát pokoušel stát řeholníkem a knězem, ale různé zdravotní problémy mu v tom zabránily. Jeho tělesná slabost ho však nevedla k tomu, aby se uzavřel do sebe, ale aby se stal ještě citlivějším lékařem pro potřeby druhých; přimkl se k Prozřetelnosti a s odhodláním v duši šel více

k podstatným věcem. V tom spočívala jeho apoštolská horlivost: neřídil se vlastními ambicemi, ale připraveností pro Boží záměry. A tak tento blahoslavený pochopil, že péči o nemocné bude uvádět Boží vůli do praxe, pomáhat trpícím, dávat naději chudým, svědčit o víře ne slovy, ale příkladem. Tak dospěl – na této vnitřní cestě – k přijetí lékařství jako kněžství: „kněžství lidské bolesti“ (M. YABER, *José Gregorio Hernández: Médico de los Pobres, Apóstol de la Justicia Social, Misionero de las Esperanzas*, 2004, 107). Jak důležité je netrpět věci pasivně, ale – jak říká Písmo – dělat všechno v dobrém duchu, sloužit Bohu (srov. Kol 3,23)!

Položme si však otázku: Kde se v José Gregoriově vzalo tolik nadšení, tolik horlivosti? Vycházelo z určité jistoty a síly. Tou jistotou byla Boží milost. Napsal, že „pokud jsou na světě dobří a špatní, pak ti špatní jsou tam proto, že se sami stali špatnými: ale dobří jsou takoví jen s Boží pomocí“ (27. května 1914). A sám se jako první cítil v nouzi milosti, žebřal o ni na ulici a nutně potřeboval lás-

ku. A zde byla síla, z níž čerpal: důvěrný vztah s Bohem. Byl to muž modlitby – je tu Boží milost a důvěrný vztah s Bohem – byl to muž modlitby, který chodil na mši svatou.

V kontaktu s Ježíšem, který se na oltáři obětuje za všechny, se José Gregorio cítil povolán obětovat svůj život za mír. Probíhala první světová válka. A tak se dostáváme k 29. červnu 1919: navštěvuje ho přítel a nachází ho velmi šťastného. José Gregorio se totiž dozvěděl, že byla podepsána smlouva o ukončení války. Jeho nabídnutá oběť byla přijata a on jako by předjímal, že jeho úkol na zemi skončil. Toho rána byl jako obvykle na mši svaté a nyní jde po ulici, aby přinesl léky nemocnému. Když však přecházel silnicí, srazilo ho auto; po převozu do nemocnice zemřel při vyslovování jména Panny Marie. Jeho pozemská cesta tak končí na silnici při konání díla milosrdenství a v nemocnici, kde ze své práce lékaře udělal mistrovské dílo.

Bratři, sestry, tváří v tvář tomuto svědectví se ptejte sami sebe: Co dělám já před Bohem, který je přítomen v chudých v mé blízkosti? Jak na mě působí příklad Josého Gregoria? Podněcuje nás to k angažovanosti tváří v tvář velkým sociálním, ekonomickým a politickým problémům dneška. Tolik se o tom mluví, tolik se kritizuje a říká, že všechno jde špatně. Ale křesťan není povolán k tomuto, nýbrž k tomu, aby se tím zabýval, aby si ušpinil ruce: především, jak nám řekl svatý Pavel, aby se modlil (srov. 1 Tim 2,1-4), a pak aby se angažoval ne v tlachání – ne, tlachání je mor –, ale aby podporoval dobro a budoval mír a spravedlnost v pravdě. I to je apoštolská horlivost, i to je hlásání evangelia a i to je křesťanské blahoslavenství: „Blahoslavení tvůrci pokoje.“ (Mt 5,9) Následujme cestu blahoslaveného Gregoria: laika, lékaře, muže každodenní práce, který byl hnán apoštolskou horlivostí, aby po celý život žil konáním lásky.

Děkuji.

Zdroj: <https://www.vaticannews.va/cs>
(Redakčně upraveno)

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

2. čtení - 1 Sol 2,7b-9.13

Bratři! Počínali jsme si mezi vámi tak něžně, jako když matka hýčká svoje děti; tak jsme po vás toužili, že bychom vám nejraději nejen odevzdali Boží radostnou zvěst, ale dali za vás i vlastní život. Tak velice jsme si vás oblíbili. Přece si ještě vzpomínáte, bratři, na naši vyčerpávající námahu: ve dne v noci jsme pracovali, abychom nikomu z vás nebyli na obtíž, když jsme vám hlásali Boží evangelium. A proto i my bez ustání děkujeme Bohu za to, že když jste nás uslyšeli kázat Boží slovo, vzali jste ho ne jako slovo lidské, ale jako slovo Boží – vždyť jím skutečně je. A protože věříte, ukazují se na vás i jeho účinky.

Evangelium - Mt 23,1-12

Ježíš mluvil k zástupům i ke svým učedníkům: „Na Mojžišův stolec zasedli učitelé Zákona a farizeové. Dělejte a zacho-

vávejte všechno, co vám řeknou, ale podle jejich skutků nejednejte, neboť mluví, ale nejednají. Svazují těžká a neúnosná břemena a vkládají je lidem na ramena, ale sami se jich nechťejí dotknout ani prstem. Všechny své skutky dělají jen proto, aby se ukázali před lidmi. Dávají si zhotovovat zvlášť široké modlitební řemínky a zvlášť velké střípce na šatech, mají rádi čestná místa na hostinách a přední sedadla v synagogách, mají rádi pozdravy na ulicích a když jim lidé říkají »Mistře«. Vy však si nedávejte říkat »mistr«, jenom jeden je váš Mistr, a vy všichni jste bratři. A nikomu na zemi nedávejte jméno »otec«, jenom jeden je váš Otec, a ten je v nebi. Ani si nedávejte říkat »učitel«, jenom jeden je váš Učitel – Kristus. Kdo je mezi vámi největší, ať je vašim služebníkem. Kdo se povyšuje, bude ponížěn, a kdo se poníží, bude povýšen.“

Heřman Josef (5)

Když se řeholnice po chvíli odvážila zvednout zrak, bylo po všem. Zase je na oltáři obraz malé Madony. A chlapec Heřman bere klidně hrnec s polévkou a odchází z kostela. Ano, je úplně klidný, jako by se nic nestalo. Jen v očích, které se na ni radostně dívají, vidí světlo, které ještě nespátřila v pohledu žádného člověka. Tak září oči, které se dívaly do nebe.

Ještě dlouho klečí Iburga v zajímavé modlitbě. Okolo mariánského oltáře je stále ještě světlá záře a lehký obláček páry míří k nebi. To je jistě z hrnce polévky. Když Iburga později skoro bez sebe vyprávěla abatysi o tomto zázraku a stále ještě pochybovala o tom, co viděla, řekla jí abatýše vážně: „Nepochybuje, zázraky nejsou nám na zemi tak vzdáleny. A proč by nemohla naše milá Panna Maria v zázraku ukázat jednomu chlapci, že otvírá ruku pro modlitby i dary a předává je svému božskému Dítěti? Iburga, viděla jste zázrak, a přesto to bylo jenom to, co se děje nesčetněkrát, že totiž nebeská Matka vyslyšela dítě s čistým srdcem.“

Paní proboštka byla velice udivena, když k ní ještě týž den přišla Iburga se zářícím obličejem a řekla: „Promiňte mi tu mlsnou hubu a tlustou kachnu, paní proboštko! Za vaši snahu ale děkuji tisíckrát. Díky ní jsem viděla zázrak.“

Paní proboštka byla tak bez sebe, že se nezmohla na odpověď. Ale Iburga, kucharka od svatého Mergena, teď naslouchala stovkám zvonů, které nad všemi kolínskými střechami oslavovaly svátek Zvěstování Páně.

PRECLÍKY SVATÉHO JOSEFA

„Ach, to dělá mé dřevěné noze dobře, když na ni svítí slunce!“ hekal švec Martin, který v den Zvěstování po farní mši přišel navštívit nemocného Kryštofa ve Štěpánské ulici. Byla s ním i jeho malá dceruška, pětiletá Markétka. Klidně seděla s Heřmanem na lavici u kamen a držela na klíně bílou kočičku, která jí po cestě skočila do náručí.

„Honil ji velký pes!“ vypravovala svému kamarádovi. „Chudinka kočička. Taký si ji můžeš pohladit, Heřmane!“ A chlapec opatrně přešel rukou po hebké srsti.

„Jo, jo, mně slunce také dělá dobře!“ přizvukoval bývalý obchodník s látkami. „Od včerejška je mi mnohem lépe.“

„V noci jsi vůbec nekašlal,“ řekla šťastně paní Marie.

„Kdybych tak byl zase zdravý!“ vzdychl muž. „Bylo by krásné mít zase práci a plat. Je to ostuda, že si musíme brát v klášterní fořtně polévku pro chudé.“

„To je tak: chudoba bolí,“ přidal se švec. „Znám o tom také jednu píseň. Kdybych měl trochu více mastnoty v hrnci, moc rád bych se s vámi rozdělil.“

„Tati, je chudoba špatná?“ zeptal se náhle chlapec. „Moc špatná!“ odvětil otec.

„A my jsme chudí?“

„Velmi chudí!“

„Jsme tedy špatní?“ ptal se chlapec dále a postavil se těsně před otce.

„My ne, ale chudoba je špatná!“ odpovéděl Kryštof.

„A byl náš Spasitel taky chudý?“ trápil hoch otce otázkami. „Ano, jistě!“

„Tak potom nemůže být chudoba špatná!“ rozhodl energicky Heřman. Věc mu byla jasná, mohl si klidně dál hrát s koťátkem.

„Jak podivně mluví ten chlapec!“ divil se švec.

„Heřman ví všechno!“ tvrdila přesvědčivě Markétka a podívala se obdivně na chlapce, který byl o rok starší a o půl hlavy větší.

„Vyprávějte o válce s Turky, mistře Martine!“ zvolal po chvíli Heřman a švec se nenechal dlouho prosit. Vyprávět, to bylo jeho, zvláště, když šlo o válku s Turky.

„Tak tedy poslouchejte!“ řekl a spokojeně se usmál. „To bylo tak. Všechno se to přihodilo roku 1147. Tehdy jeli křižáci z Kolína s mnoha jinými bojovníky z Lotrinska na mnoha velkých lodích dolů po Rýnu. Opat Bernard z Clairvaux, ten svatý, víte, nám při kázání tak rozehrál srdce, že jsem ševcovské kladívko pověsil na hřebík, svlékl zástěru, dal ženě pusku a řekl: »Ženo, teď jdu do toho, odcházím na křížovou výpravu. Už mě nevidíš, leda jako hrdinu!« – »Ubohý sultán!« naříkala moje žena a utírala si cípem zástěry slzy. Dodnes nevím, jestli patřily mně nebo sultánovi.“ Švec ještě chvíli přemýšlel o tom problému, a proto chvíli mlčel.

„Vyprávějte dál!“ dožadoval se chlapec, který se uvelebil na kolenou bývalého křižáka.

„No, takže jsme vyjeli. Po cestě se k nám přidalo ještě dvě stě lodí z Flander a Anglie. Pak jsme pluli pořád na jih, až jsme zakotvili před Lisabonem. Ve městě tábořilo dvě stě padesát tisíc a pět set saracénských vojáků a ještě víc nevěřících lidí. Tam jsme rozbili tábor, rozdali nám meče a šli jsme bojovat. Předměstí jsme dobyli brzy. Ale město samotné je na tak vysoké skále a obehnáno tak tlustými zdmi, že všechny naše útoky je nemohly zvíkat. Čtyři měsíce jsme obléhali město. V Lisabonu vypukl velký hlad. Lidé prý jedli psy, kočky i potkany. Jen pro vojáky bylo dost jídla. Bylo to 21. října, když jsme zaútočili ještě jednou. Chtěli jsme přece do Svaté země a nemohli jsme věčně trčet u Lisabonu.“ Tady udělal křižácký válečník pauzu, aby se trochu sebral před posledním útokem.

„Dále, vyprávějte dále, mistře Martine!“ prosil netrpělivě Heřman.

„Napřed zaútočili španělští rytíři. Ale Saraceni na hradbách Lisabonu se nám vysmívali. Ale když uviděli nás, Koliňany, bojovat a uslyšeli náš válečný pokřik, tak jim spadlo srdce do jejich hedvábných kalhot. Ještě než jsme přistavili své žebříky k hradbám, odhazovali zbraně a prosili o milost. Pak se otevřely městské brány a ze všech lisabonských věží zavlál Kristův prapor.“

Heřman s hořícíma očima poslouchal. Ale teď se mu to zdálo neuvěřitelné.

„Jen tak bez ničeho odhazovali zbraně, když vás viděli?“ ptal se nevěřičně.

„No jistě,“ pokračoval švec. „Ale v tom bylo ještě něco jiného. Viš, že 21. října je svátek svaté Voršily a jedenácti tisíc panen. A mnoho křižáků říká, že zcela zřetelně viděli, jak se náhle zjevilo těch jedenáct tisíc panen ve zlatém brnění, a proto se mohamedáni celí ustrašení vzdali. Možné by to bylo, protože svatá Voršila a jedenáct tisíc panen nikdy Koliňany neopouštějí. Mimo to se to již jednou stalo. Když Attila, hunský král, obléhal Kolín, tak se mu oněch jedenáct tisíc zjevilo a zahrnalo jej na útěk i s celým jeho vojskem.“

(Pokračování)

Podle W. Hünermann:
Hermann Josef, der Mönch von Steinfeld.
Verlag der Buchgemeinde, Bonn 1939

Pondělí 6. 11. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Marek Jícha – kameraman
6:25 Zpěváčci: MFF Strážnice 2022 **7:55** Nebojte se...: Ptejte se kněze **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** ARTBITR – Kulturní magazín (34. díl): S MUDr. Marií Svatošovou
9:30 Outdoor Films s Lubomírem Pavelčkem: Fotografování je jeho vášeň **11:00** S chutí přes práh: Komunita Blahoslavenství v Dolanech u Olomouce **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Můj chrám: Pavel Bratinka, disident a politik, kostel sv. Václava v Praze-Dejvicích **13:10** Groteský Bustera Keatona: Frigo na mašině **14:35** Příběhy odvahy a víry: Monstrprocesy (2. díl): Fraška spravedlnosti **15:05** Noční univerzita: Alexander Tomský – G. K. Chesterton, paradox života a víry **15:55** V pohorách po horách: Krakova Hoľa – Nízké Tatry **16:05** V souvislostech **16:25** Jak potkávat svět: S Kattou a Markem Vrabcovými **18:00** Sedmihlásky (91. díl): Ej, veru nebudem **18:05** Zvědavka a Kouzelník: Jaro **18:10** Zebra bez hřívy [P] **18:45** Setkání: MUDr. Romana Bělohávková – Zelená hora **18:55** Funny Fellows na Mohelnickém dostavníku 2013 **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:45** Přejeme si... **20:05** Lidé z cest [L] **21:20** Jsi krásná – Příběh Em **22:05** Noemova pošta: Listopad 2023 **23:10** Prostějov v době koronaviru **0:10** Svědectví života – Michal **0:30** Pěšky hezky česky: Svatojacobská cesta **0:50** Mexiko – země indiánů **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 7. 11. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Emil Paleček **6:25** Na půli cesty **6:55** Krajčárka Mária Hnidková **7:10** Generace naděje: Příběhy dětí Mary's Meals **7:45** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka: Slovensko – Vysoké Tatry **8:00** Groteský Bustera Keatona: Frigo jako Sherlock Holmes **8:45** V pohorách po horách: Mužský a Příhrazy (Český ráj) **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** V souvislostech **9:40** Libérie – Sen krejčího **10:10** Noční univerzita: David Novák – Trestá Bůh? **10:40** Zahradní písničkáři 2022: Díl 1. **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Na startu **13:15** Harfa Noemova: Petr Špaček hraje Haydna **13:40** Klid zbraní **14:10** Jak potkávat svět **15:40** Okřídlený soused: Život s čápy [P] **16:00** Muzikanti, hrajte **16:30** Dokořán: S Josefem Zimou **17:20** Prael zítřka **18:00** Sedmihlásky (91. díl): Ej, veru nebudem **18:05** Zvědavka a Kouzelník: Kukuřice **18:10** Animované příběhy velikánů dějin: Bratři Wrightovi (Wilbur 1867–1912, Orville 1871–1948) **18:40** Velehradská zastavení: Díl 3. – Arcibiskup Antonín Cyril Stojan **18:50** Zpravodajské Noeviny: 7. 11. 2023 [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Lenošení zlé vždy není **19:45** Přejeme si... **20:05** Buon giorno s Františkem [L] **20:50** Hans Frei **21:30** Kaplani naděje: Michal Hrnčiarik **21:40** Terra Santa News: 1. 11. 2023 **22:05** Má vlast: Cheb **23:25** Bačkorám navzdory: Josef, dělník milosrdenství **23:40** Měl to být Gerlach **0:00** Výpravy do divočiny: Ochranařská genetika **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 8. 11. 2023

6:05 Bol som mimo: Ján Kolár **7:10** Kambodža – Zmrzačený Kristus **7:40** Zpravodajské Noeviny: 7. 11. 2023 **8:00** Noční univerzita: Alexander Tomský – G. K. Chesterton, paradox života a víry **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:05** Do varu s Maxem Kašparů: Krize vztahů **10:25** Dobrodružství před kamerou **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P]

TELEVIZE

DOBRÝCH ZPRÁV

NOE

- Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
- Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

12:00 Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Z pokladnice kulturního dědictví ČR: MFF Strážnice 2023 **14:30** Když bolí tělo: Epidemie a obrana proti nim **15:35** Zpravodajské Noeviny: 7. 11. 2023 **16:00** Lidé z cest **17:20** Island – Napříč ledovou pustinou **18:00** Sedmihlásky (91. díl): Ej, veru nebudem **18:05** Zvědavka a Kouzelník: Koho já miluji **18:10** Strýček Emu: Miha **18:20** V pohorách po horách: Oderské vrchy **18:30** Daruj písničku (2. díl) [L] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Hidden – Skrytá krása **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Madam závist **19:45** Přejeme si... **20:05** SDM Lisabon: Křížová cesta **21:40** Terra Santa News: 8. 11. 2023 [P] **22:05** Noční univerzita: Ondřej Szturc – Připraven **22:35** Příběhy odvahy a víry: Monstrprocesy (2. díl): Fraška spravedlnosti **23:00** Poutníci času: S Marií Magdalénou Brázdil **23:20** Generální audience papeže Františka **23:40** Zachraňme kostely: Kostel sv. Markéty ve Skytalech **0:05** Kde končí Evropa II.: Balkán: Balkán, Turecko a Evropa **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 9. 11. 2023

6:05 Bol som mimo: Branislav Škripek **7:20** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka: Třídenní běh v Novohradských horách **7:50** Terra Santa News: 8. 11. 2023 **8:15** Buon giorno s Františkem **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Noemova pošta: Listopad 2023 **10:20** V pohorách po horách: Hranická propast **10:30** Groteský Bustera Keatona: Když se Frigo ženil **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Bedřich Smetana: Libuše: Klášter u Nepomuku **15:00** Generální audience papeže Františka **15:20** Stíny nad Libavou **16:00** Zpravodajské Noeviny: 7. 11. 2023 **16:20** Portréty krajiny **16:45** Nebojte se...: Ptejte se kněze **18:00** Sedmihlásky (91. díl): Ej, veru nebudem **18:05** Zvědavka a Kouzelník: Stonožčiny nožičky **18:10** Ovečky: 32. neděle v mezidobí (A) [P] **18:35** Hlubinami vesmíru s Janem Herzigem: Astronomie pro veřejnost **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Umírání zradou **19:45** Přejeme si... **20:05** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře [L] **21:30** Libanon – Světlo v chaosu [P] **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Poslední království draků **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 10. 11. 2023

6:05 Bol som mimo: Peter Vician **7:05** Vaření halušek **7:28** V pohorách po horách: Klíč – Lužické hory **7:35** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře: S cimbálem za oceán **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Proměny Oščadnice **10:05** Lidé z cest **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** ARTBITR – Kulturní magazín (86. díl): S Jakubem Demlem **13:00** Středoafričská republika – Vzpoua duchů lesů a vod **13:35** Funny

Fellows na Mohelnickém dostavníku 2013 **14:05** Jak potkávat svět: S Marií Rottrovou **15:25** S chutí přes práh: Komunita Blahoslavenství v Dolanech u Olomouce **15:50** Buon giorno s Františkem **16:30** Groteský Bustera Keatona: Frigo a kráva **18:00** Sedmihlásky (91. díl): Ej, veru nebudem **18:05** Zvědavka a Kouzelník: Na louce **18:10** Za žábami do Kamerunu **18:55** Irsko, hluboce zakořeněná víra **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **19:45** Přejeme si... **20:05** Kulatý stůl [L] **21:30** Poutníci času: S cestovatelem Pavlem Svobodou **21:45** V pohorách po horách: Ploská – Velká Fatra **22:00** Poletuchy: Na skok na Plzeň **22:45** Klapka: S Milošem Slávkem **23:55** Letem jazzem (10. díl): Na lehkou notu aneb Život jazzmana **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 11. 11. 2023

6:05 Bol som mimo: Mikuláš Lipták **7:10** Libanon – Světlo v chaosu **7:40** V pohorách po horách: Suchá Belá – Slovenský ráj **7:55** Sedmihlásky (91. díl): Ej, veru nebudem **8:00** Ovečky: 32. neděle v mezidobí (A) **8:25** Bratr oheň: Když nás povolá František **8:50** Strýček Emu: Miha **9:00** Animované příběhy velikánů dějin: Bratři Wrightovi (Wilbur 1867–1912, Orville 1871–1948) **9:40** Lucy Grimble (UK) – koncert: Festival UNITED **10:40** Prael zítřka **11:10** Harfa Noemova: Requiem Gabriela Faurého **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini [P] **12:05** Duchovní menu: Záznam mše svaté z Katolické charismatické konference 2023 **13:15** Pod lampou **15:15** Stone Magic – Hradý **15:25** Vezmi a čti: Říjen 2023 **15:40** Groteský Harolda Lloyda: On na divokém západě **16:15** (Ne)Mizející svět: MFF Strážnice 2023 **18:00** Slovo na neděli: 32. neděle v mezidobí **18:20** Příběhy odvahy a víry: Oleg Senin (3. díl): Kázání ve tmě **18:50** V souvislostech [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Dobře že to bolí **19:45** Přejeme si... **20:05** Dobrodružství před kamerou [P] **21:10** 100 metrů od ráje **22:55** Kanárci v síti **0:00** Večer chval: Živá modlitba a chvála – SWG **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 12. 11. 2023

6:05 Bol som mimo: Radoslav Hruška **7:05** Můj chrám: Daniel Raus, kostel sv. Tomáše v Praze na Malé Straně **7:30** Slovo na neděli: 32. neděle v mezidobí **7:50** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře **9:20** S chutí přes práh: Komunita Blahoslavenství v Dolanech u Olomouce **9:40** Ghana – Naděje za mřížemi **10:10** Poutníci času: S Veronikou Jiříčkovou [P] **10:30** Mše svatá [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:20** Muzikanti, hrajte **14:05** Setkání: Bohuslav Procházka **14:15** 100 metrů od ráje **16:00** Kaplani naděje: Dagmar Sližová **16:10** Noční univerzita: Ondřej Szturc – Připraven **16:40** Dobrodružství před kamerou **18:00** Sedmihlásky (90. díl): Když jsem byl maličký pacholíček **18:05** Ovečky: 32. neděle v mezidobí (A) **18:30** Bratr oheň: Protest proti řádovým pravidlům **18:55** Strýček Emu: Anežka Česká [P] **19:05** Jam Session – Švýcarsko **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Nedělejme vlny **19:45** Přejeme si... **20:05** Dokořán [P] **20:50** Malý princ: Koncert Filharmonie Hradec Králové **22:25** Filipínské Rugby – hra o život **23:10** Buon giorno s Františkem **23:50** V pohorách po horách: Nad Maráskem – Brdy **0:05** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **0:45** Polední modlitba Sv. otce Františka **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 6. 11. o 20:20 hod.: A teraz čo? (Čo znamená žiť ekumenizmus?)

Ako žiť ekumenizmus v praxi?

Utorok 7. 11. o 18:25 hod.: vKontexte (Večný život)

Veríme naozaj, že tých, na ktorých sme si spomínali pri návšteve cintorínov, stretneme živých v pretvorenom oslávenom tele? Závisí od toho spôsob života na tejto Zemi, no zároveň aj celá naša večnosť.

Streda 8. 11. o 10:15 hod.: Posvätné miesta kresťanskej viery (Dóminus Flevit)

Z evanjelia poznáme príbeh, ako pri svojom slávnostnom príchode do Jeruzalema Pán zaplakal. Po latincky: Dóminus Flevit. Kostol s týmto názvom stojí presne na tomto mieste, v záhrade na úpäť Olivovej hory.

Štvrtok 9. 11. o 18:30 hod.: Spojení vierou

V relácii Spojení vierou sa vám vždy snažíme ponúkať najrôznejšie autentické príbehy ľudí, ktorí odišli zo Slovenska a na nových miestach sa snažia žiť svoju vieru.

Piatok 10. 11. o 20:55 hod.: Poznačení Bohom – svätý Pio z Pietrelciny (dokument)

Dokument nám približuje život tohto obľúbeného talianskeho svätca, cez ktorého Boh za jeho života i po smrti vykonal množstvo zázrakov a ku ktorému sa utiekajú veriaci z celého sveta.

Sobota 11. 11. o 20:30 hod.: Keylor Navas, muž modlitby

Inšpirujúci skutočný príbeh známeho kostarického brankára, Keylora Navasa, od jeho skromných začiatkov v chudobnej dedinke až po úspešný vzostup na elitného futbalistu v jednom z najlepších futbalových tímov, v Real Madride.

Nedeľa 12. 11. o 20:35 hod.: Životopis sv. Františka podľa Giotta (dokument)

V hornom kostole baziliky sv. Františka sa nám zachovali veľmi vzácne Giottove fresky, vyobrazujúce celý Františkov život. Z dokumentu sa dozvieme nie len o rôznych situáciách zo života sv. Františka, ale nahliadneme aj do zmyšľania stredovekého človeka a do jeho prežívania viery.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

4. – 11. LISTOPADU 2023

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 5. 11.		PO 6. 11.		ÚT 7. 11.		ST 8. 11.		ČT 9. 11.		PÁ 10. 11.		SO 11. 11.	
Antifona	1028	1148	1044	1164	1060	1181	1075	1197	1637	1854	1734	1953	1587	1792
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	1029	1148	1045	1164	1061	1181	1076	1197	1638	1854	1734	1953	1723	1941
Antifony	1030	1149	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1639	1855	1107	1232	1587	1792
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	813	914	1108	1232	813	914
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1049	1169	1065	1186	1079	1201	1639	1855	1735	1954	1587	1793
Antifona k Zach. kantiku	724	817	1049	1169	1065	1186	1080	1202	1639	1856	1586	1791	1588	1793
Prosby	1033	1153	1049	1169	1065	1186	1080	1202	1640	1856	1724	1943	1724	1943
Závěrečná modlitba	724	817	1050	1170	1065	1187	1080	1202	1640	1857	1586	1791	1588	1793
Modlitba během dne:														
Hymnus	1034	1157	1050	1171	1066	1187	1081	1203	792	890	1112	1237	1127	1253
Antifony	1035	1155	1051	1171	1066	1188	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1128	1253
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1069	1190	1084	1206	1641	1857	1115	1240	1130	1256
Závěrečná modlitba	724	817	1054	1174	1069	1191	1084	1206	1640	1857	1116	1240	1131	1256
Nešpory:														
SO 4. 11.														
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1055	1176	1071	1192	1085	1208	1642	1859	1736	1955
Antifony	1025	1144	1040	1159	1056	1177	1071	1193	1086	1209	1643	1859	1118	1243
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1643	1860	1118	1243
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1059	1179	1074	1195	1089	1212	1646	1863	1737	1956
Ant. ke kant. P. M.	723	816	724	817	1059	1180	1074	1196	1090	1212	1647	1863	1586	1791
Prosby	1028	1147	1043	1163	1059	1180	1074	1196	1090	1212	1647	1863	1731	1950
Záv. modlitba	724	817	724	817	1060	1181	1075	1196	1090	1213	1640	1857	1586	1791
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení

Neděle 5. 11. – 31. neděle

v mezidobí

1. čt.: Mal 1,14b–2,2b.8–10

Ž 131(130),1.2.3

Odp.: *Opatruj, Pane, mou duši ve svém pokoji!*

2. čt.: 1 Sol 2,7b–9.13

Ev.: Mt 23,1–12

Pondělí 6. 11. – ferie

1. čt.: Řím 11,29–36

Ž 69(68),30–31.33–34.36–37

Odp.: 14c (*Vyslyš mě, Bože, ve své veliké lásce!*)

Ev.: Lk 14,12–14

Úterý 7. 11. – ferie

1. čt.: Řím 12,5–16a

Ž 131(130),1.2.3

Odp.: *Opatruj, Pane, mou duši ve svém pokoji!*

Ev.: Lk 14,15–24

Středa 8. 11. – ferie

1. čt.: Řím 13,8–10

Ž 112(111),1–2.4–5.9

Odp.: 5a (*Blaze muži, který se slitovává a půjčuje.*)

Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Lk 14,25–33

Čtvrtek 9. 11. – svátek

Posvěcení lateránské baziliky

1. čt.: Ez 47,1–2.8–9.12

nebo 1 Kor 3,9c–11.16–17

Ž 46(45),2–3.5–6.8–9

Odp.: 5 (*Proudy bystřin jsou k radosti Božímu městu,*

přesvatému stánku Nejvyššího.)

Ev.: Jan 2,13–22

Pátek 10. 11. – památka sv. Lva Velikého

1. čt.: Řím 15,14–21

Ž 98(97),1.2–3ab.3cd–4

Odp.: srov. 2b (*Hospodin zjevil svou spásu před zraky pohanů.*)

Ev.: Lk 16,1–8

Sobota 11. 11. – památka sv. Martina

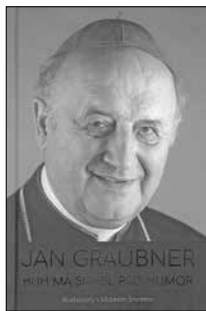
1. čt.: Řím 16,3–9.16.22–27

Ž 145(144),2–3.4–5.10–11

Odp.: srov. 1 (*Budu velebit tvé jméno, můj Bože, králi.*)

Ev.: Lk 16,9–15

ROZHOVOR S ČESKÝM PRIMASEM

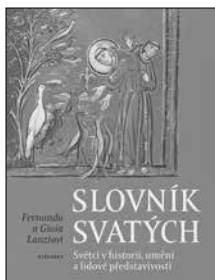

BŮH MÁ SMYSL PRO HUMOR
Jan Graubner • Rozhovory s Markem Šmídem • Odpovědný redaktor Josef Pepson Snětiný

Knižní rozhovor s pražským arcibiskupem a českým primasem vznikl na jaře a v létě roku 2023 v Arcibiskupském paláci na Hradčanech. V rezidenci pražských arcibiskupů rozmlouval historik Marek Šmíd s Janem Graubnerem o jeho dětství, mládí a dospívání, o kněžské formaci, pastoračním působení za normalizace i aktivitách v čele olomoucké a pražské arcidiecéze. Významný prostor je věnován osobním otázkám, zaměřeným mj. na jeho rodinu, přátele, postoje, hodnoty či osobnosti, kterých si váží, záliby, místa jeho srdce... V rozhovoru je též nazírána současná situace a perspektivy katolické církve v měnícím se světě či pontifikát papeže Františka. Čtenáře jistě potěší neformální, upřímný a srdečný dialog.

Nakladatelství ČAS • Váz., 135x205 mm, 176 stran, 349 Kč

POZNÁVÁME SVATÉ A SVĚTICE

SLOVNÍK SVATÝCH • SVĚTCI V HISTORII, UMĚNÍ A LIDOVÉ PŘEDSTAVIVOSTI
Fernando a Gioia Lanziovi • Z italského přeložila Magdalena Žáčková
Odpovědný redaktor Martin Pšenička

Výpravná publikace od předních znalců křesťanského umění a církevních dějin. Světci a světice, postavy požívající úcty

a mnohdy spojené s divotvornými schopnostmi a silami, jsou fenoménem mnoha světových náboženství. Kniha Fernanda a Gioia Lanziových se zaměřuje na svaté v tradici římskokatolické církve. Bohatě ilustrovaná kniha přináší portréty více než 150 postav, přičemž vedle jejich života, kultu a zázraků s nimi spojených je pozornost věnována ikonografii. Samostatná část knihy je klíčem k rozeznávání atributů – předmětů, které jsou pro daného světce a světici specifické a podle nichž je také možné je spolehlivě rozeznat. Svátí jsou představeni v širokém záběru od novozákonních postav přes mučedníky starověké církve, velké postavy středověku a baroka až po moderní dobu. České svaté zastupuje kníže Václav, svatý Vojtěch a svatý Jan Nepomucký, jehož kult dosáhl světových rozměrů.

Vyšehrad ve společnosti Albatros Media a. s.
 Váz., přebal, 215x270 mm, křídový papír, 264 stran, 999 Kč

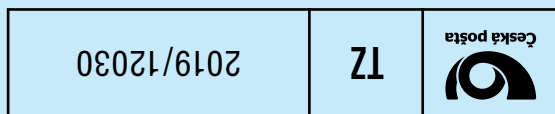
BOŽÍ LÁSKA V AKCI • MILOVAT SRDCEM, RUKAMA SLOUŽIT
Matka Tereza • K vydání připravil, předmluvu a úvod napsal Brian Kolodiejchuk, MC
Z angličtiny přeložil Jiří Gračka • Redigovala Markéta Protivánková • Odpovědný redaktor Pavel Mareš

Unikátní, dosud nezveřejněné texty Matky Terezy o Boží lásce, duchovním a tělesném milosrdenství – o tom, jak převádět lásku do živých skutků. Vlastní slova Matky Terezy, povzbuzení jednotlivcům, rodinám, bohatým i chudým na celém světě doplňují úvahy jejich spolupracovníků a aktuální otázky k zamyšlení. Autentická poselství světice z Kalkaty připravil s pečlivostí Brian Kolodiejchuk, editor její soukromé korespondence a postulátor jejího beatifikačního a kanonizačního procesu.

Karmelitánské nakladatelství ve společnosti KatMedia, s. r. o.
 Brož., 115x180 mm, 352 stran, 499 Kč

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzertní týdeník Světlo – tel./fax 585 222 803
 Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

779 00 Olomouc
 Dolní nám. 24
 Matice cyrilometodějská s. r. o.